

Stikdonker

Het was al bijna donker toen ik op mijn fiets stapte. Gewoon mijn eigen schuld hoor, normaal vertrek ik veel eerder. Juist omdat ik niet in het donker door dit bos wil rijden. Maar vandaag, het was zo gezellig. Melissa had een fles sterke drank gehaald en dreigde dat ze me 'wel onder tafel zou zuipen.' Aangezien zij degene is die nu luidkeels op de bank ligt te snurken, geloof ik dat ik wel kan zeggen dat ik gewonnen heb. De straatlichten floepen net aan als ik de inrit naar het bos voor me zie opdoemen. Ik weet zeker dat Stan, mijn vriend ontzettend boos zal worden als hij erachter komt dat ik deze weg heb genomen.

'Dan vertel je hem gewoon niets!'

Zo simpel is het, en ik geef het stemmetje in mijn hoofd gelijk. Als ik hem niets vertel, komt hij er niet achter. Ik kan natuurlijk ook de veilige weg nemen maar dan moet ik bijna tien kilometer omfietsen. Het is of iets me wil uitnodigen, me wil verleiden om toch dat pad te nemen, want in de verte is de zon te zien die langzaam wegzakt tussen de bomen. Het is lang geleden dat ik zoiets moois heb gezien. Op dat moment besluit ik dat ik de inrit neem en niet ga omrijden. Ik moet het makkelijk redden voor het écht donker is. Lichtelijk onder invloed, maar ook vrolijker dan ik de laatste weken ben geweest trap ik stevig door. Het gaat de laatste tijd niet zo goed tussen Stan en mij dus een avondje met mijn vriendin was ik wel even aan toe. Het is me nooit eerder opgevallen hoe het donker je kan overvallen als er geen straatlantaarns staan, maar ineens, binnen een paar minuten lijkt het, nee ís het stikdonker. Ik zie geen hand meer voor ogen. Mopperend op mezelf stap ik dan maar van mijn fiets af. Stan zeurt al weken dat ik mijn fiets langs de fietsenmaker moet brengen om de lamp te laten repareren maar ik vergeet het steeds. En vandaag ben ik toevallig ook het lampje dat ik normaal op mijn fiets klik vergeten mee te nemen. Gelukkig heb ik mijn telefoon wel bij me, die geeft genoeg licht om me het pad te laten zien. Ik diep hem op uit mijn tas. Shit. De batterij is bijna leeg. Nog maar 8%, en dat is amper genoeg om een smsje te sturen, laat staan dat de lamp het daarmee doet tot ik uit het bos ben en de straatlantaarns het van me overnemen. Ik toets Stan's nummer in. Dan wordt hij maar boos op me, maar ik breek geheid mijn nek als ik in het donker, zonder lampje, hier doorfiets. Na twee keer overgaan neemt hij op.

"Sabine! Ik vroeg me al af waar je bleef" klinkt zijn stem.

"Je zult het niet geloven, maar ik heb een klein probleempje, en ik zie geen hand voor ogen."

Even slik ik, omdat ik weet dat hij niet blij met me gaat zijn.

"Ik heb het bospad genomen en ineens zag ik helemaal niets meer. Wil je me alsjeblieft komen ophalen?" Geen antwoord. Niet eens het afkeurende klakken met zijn tong, dat hij normaal doet als ik iets doe of zeg dat hem niet bevalt. Ik hou de telefoon van mijn oor af en kijk naar het display. Zwart. Leeg. Fijn. Even recapituleren dus: Ik drink teveel. Ik schat nét verkeerd in hoeveel tijd ik nodig heb om dit bos uit te komen. Ik sta nu in het donker, weet niet waar ik heen moet, heb géén licht, en mijn telefoon is leeg. Het lijkt wel een script voor een ontzettend slechte horrorfilm. Het enige dat mist, is dat er een gek met een bijl uit de bosjes tevoorschijn springt. Helaas zit er niets anders op dan op hoop van zegen de kant op te lopen waarvan ik denk dat het de goede kant is, want om vannacht hier te kamperen zie ik ook niet zitten. Na een korte aarzeling -*Was het nou links, of was het toch rechts hier?*- heb ik het gevoel dat ik op het goede pad ben. Ik kom hier minstens drie keer per week, maar het is toch anders als je kunt ZIEN of er een pad is of niet, en als je niet bang hoeft te zijn dat je ineens in de braamstruiken ligt. Ik stap stevig door met mijn fiets aan de hand. Stan zal me vast terug hebben gebeld en ik weet niet hoeveel hij heeft kunnen horen voor de telefoon uitviel. Hij zal zich wel zorgen maken.

Of niet natuurlijk. Ik praat weer tegen mezelf. Het is fijn om iets te horen in plaats van de gebruikelijke bos geluiden, een vogel in de verte of gescharrel tussen de takken en struiken. In de verte schreeuwt iets. Het zal wel een pauw van de kinderboerderij zijn, maar nu, op dit moment haal ik me de raarste dingen in mijn hoofd. Nog twintig stappen. Ineens is het een huilende vrouw. Ik zet aarzelend nog een paar stappen. Het klinkt toch meer als een huilend kind. Ik schud mijn hoofd. *Hou op met jezelf zo bang te maken, Idioot!* Plotseling kraakt er iets achter me en ongemerkt ga ik iets harder lopen. Mijn maag trekt samen en het maagzuur komt omhoog en laat een zure smaak en een prikkend gevoel in mijn keel achter.

"Is daar iemand? Ik ben toch niet bang hoor." Zo goed en kwaad als het gaat rommel ik door mijn tas, waar ergens een busje pepperspray inzit.

"Voor de zekerheid" had Stan gezegd toen hij me gaf. "Je weet het tegenwoordig maar nooit." Ik kan het niet vinden. Mijn stem trilt als ik mijn mond weer opendoe. Piepend weet ik uit te brengen: "Mijn vriend is onderweg hierheen hoor. Hij komt me halen." Er komt geen enkele reactie uit het donker. Zelfs de maan heeft vandaag besloten om me in de steek te laten. Waar je normaal nog een sprankje maanlicht zou zien, is het vandaag bewolkt en echt aardedonker. Op een avond als deze hebben ze de uitdrukking 'Geen hand voor ogen zien' uitgevonden. Ik knijp mijn ogen nog maar eens samen, op zoek naar of ik hier ergens moet afslaan. Misschien had ik

dat een kilometer eerder al moeten doen. Ineens zie ik iets. Ik slaak een zucht van opluchting. Daar is licht. De bewoonde wereld. Het is heel zwak, maar het is licht. Het lijkt alsof ik zweef, en nu ik mijn ogen op het punt in de verte kan focussen stap ik zelfs weer op mijn fiets. Het wiebelt een beetje maar het gaat best. Vergeten is het geluid in de verte, dat plotseling weer 'gewoon' een pauze is geworden, en vergeten is het busje pepperspray waar ik een paar minuten geleden nog een moord voor had gedaan om het in mijn vingers te hebben. Na minstens vijf minuten rechtdoor te hebben gefietst lijkt het alsof het licht nog steeds niet dichterbij is gekomen. Dan opeens onverwacht een harde knal en daarna gesis. Mijn hart staat bijna stil van schrik als ik me realiseer dat dat niets anders kan zijn dan mijn fietsband. En ja hoor, alsof het allemaal nog niet genoeg is, loopt hij razendsnel leeg. Voor mij is de maat wel vol nu. Gefrustreerd kwak ik de fiets tegen de dichtsbijzijnde boom en draai het kettingslot daaromheen. Die kom ik morgen dan wel ophalen. Als ik hem overdag nog kan vinden, want dat ik verdwaald ben is me nu wel duidelijk. Stampvoetend vervolg ik mijn weg. Ik denk dat ik lopend echt veel sneller ben want nu ik mijn fiets heb achtergelaten komt het licht in een razend tempo dichterbij. Het duurt nog geen vijf minuten of er duikt een huisje voor me op. Het licht dat ik zag was geen lantaarnpaal en ook geen weg langs het bos, maar kwam van de bovenverdieping van dit huisje. In het afgelopen jaar ben ik zeker 200 keer door dit bos gereden en nooit eerder is me waar dan ook in het bos een huisje opgevallen. Dan moet ik wel héél erg verdwaald zijn. Aarzelend probeer ik door het vuile raampje naar binnen te kijken en in te schatten of ik aan kan kloppen. Of ik hier misschien mag bellen naar Stan en ook hier op hem mag wachten. Het is al erg laat en ik zou zelf ook niet staan te springen als ik hier woonde om elke aangeschoten gek binnen te laat die in het donker aan de deur staat. Omdat er eigenlijk geen alternatief is bal ik mijn hand tot een vuist en klop ik op het raampje. Door het geluid schrikt er achter me een vogel op die luid fladderend wegvliegt en mij bijna een hartverzakking bezorgd. Dan verschijnt een gezicht achter het smerige ruitje. Twee donkere kraaloogjes in een extreem gerimpeld gezicht kijken me aan.

"Ja?" klinkt het nors, maar het gezicht aan de andere kant klaart meteen op als het ziet dat ik geen kwaad in de zin heb.

"Het spijt me" begin ik. "Ik weet dat het donker is, ik weet dat het laat is, maar ik ben verdwaald en ik kan niet naar huis bellen. Zou ik hier even mogen bellen of mijn vriend me op kan komen halen en dan ook hier wachten?" Het blijft stil. Even denk ik dat degene aan de andere kant weer weg is gegaan maar dan schuift er een grendel voor de deur weg en zwaait die open. Zonder

verder na te denken haast ik me naar binnen. De deur valt met een klap achter me dicht. De bewoonster van het huisje lijkt een oud dametje te zijn, en ze ziet eruit alsof ze minstens 100 is. Ze draagt ondanks het late tijdstip een schortje en het hele huis ruikt heerlijk naar gebakken vlees en andere heerlijke dingen.

"Ik was alvast met het middageten van morgen bezig" zegt ze verontschuldigend. Ze steekt haar handen in de lucht en in het zwakke licht zie ik hoe ze onder de vlekken en vegen zit. Net als ik, een erg rommelige kok. Ik lach vriendelijk.

"Geen probleem hoor, ik ben allang blij dat ik nu niet in het donker door het bos loop in mijn eentje. Ik heb dit huisje nog nooit gezien." Het lijkt wel of ze grinnikt. Ik wacht tot ze me meeneemt en me wijst waar ik de telefoon kan vinden, maar het enige dat ze doet is me gebaren dat ik mee moet lopen naar de keuken. Daar wijst ze op een stoel en valt dan haar vlees aan met een groot hakmes. Ik ben onder de indruk van de kracht die in zo'n klein, oud, en broos vrouwtje zit. "Wil je misschien iets drinken?" vraagt ze. Ik schud mijn hoofd.

"Mijn vriend maakt zich vast vreselijke zorgen dus ik wil graag naar huis bellen, dan is hij binnen tien minuten hier en dan bent u van mij af." Zonder te luisteren naar wat ik zei zet ze na enig gerommel in de kastjes een glas water voor me neer. Omdat ik niet al te onbeleefd wil overkomen neem ik een paar slokken voor ik het van me af schuif. Ik kijk om me heen. Het is hier ingericht alsof het zo rechtstreeks uit de middeleeuwen komt. Van de kaarsjes die overal strategisch opgesteld staan tot het gietijzeren fornuis en de houtoven aan toe. Het is wel schattig.

"Ik heb helemaal geen telefoon" zegt ze, en ze grijnst. Het is een behoorlijk tandeloze grijns en het maakt dat ze nog ouder lijkt. Het mag hier dan misschien licht én veilig zijn, als ik hier niet kan bellen heb ik er nog niets aan.

"Stroom dan om mijn telefoon even op te laden?" Ik kijk om me heen. Het weinige licht dát er te zien is komt van kaarsen en in de hele keuken is geen stopcontact te bekennen.

Verontschuldigend haalt ze haar schouders op.

"Ik vrees dat ik je daar ook niet mee kan helpen jongedame." Net als ik wil vragen wat ik hier dan eigenlijk doe begint ze te praten.

"Waarom is een meisje alleen zo laat nog in het donker in het bos?"

"Ik ben de ..." Ze laat me niet uitpraten.

"En nog dronken ook." Ze klakt afkeurend met haar tong.

"Hoor eens, ik heb hulp nodig en ik hoef me niet te laten beledigen. Ik zal wel gaan!" Voor ik

met mijn ogen knipper staat ze ineens voor me. Vanaf de andere kant van de keuken. Van schrik weet ik geen woord uit te brengen. Zo bliksemsnel kan niemand zijn, ondanks het feit dat het een kleine keuken is.

"Jij gaat helemaal nergens heen dame!" zegt ze, en ze knipoogt naar me. Mijn benen voelen aan als lood. Mijn hoofd voelt aan of er watten in zitten en ik zie dubbel geloof ik.

"Het heeft lang geduurd voor er iemand zo stom was om in het donker het bospad te nemen" kraakt ze. "En dan ook nog bijna twee tegelijk! En jullie waren allebei zo dom om binnen te komen en het nog te drinken ook." Ze knikt haast onmerkbaar naar een donkere hoek in de keuken. Ik moet bijna kokhalzen als ik me realiseer dat ik daar een wandelschoen zie liggen waarvan het lijkt of de voet er nog in zit. En volgens mij ligt er rood haar op de grond met blonde punten. Ik proef gal in mijn mond. Geen rood haar met blonde punten. Bebloed blond haar.

"Het is bijna weer tijd om voor een paar jaar te verdwijnen, en ik had nog niet genoeg voorraad , maar ik denk dat ik het nu wel ga redden tot het weer kan." Nu wijst ze op grote inmaakpotten en ouderwetse weckglazen gevuld met allerlei stukken vlees. Gebakken, gedroogd, of gewoon ingemaakt. Ik zie iets dat lijkt op een lever, en dat is genoeg om mijn maaginhoud op de vloer te laten belanden. Mijn hoofd word nu ook zwaar. Ik kan niet meer opstaan en blijf maar liggen op de vloer. Oog in oog met een ... nee, met twee ogen. Met een hoofd. Een hoofd dat stopt na de nek. Een kinderschedel zo te zien. Waar mijn ogen ook heen schieten, overal zie ik menselijke resten, botten en zelfs een plas bloed. Als ze op me af komt lopen met een zwaar mes bekijk ik de vlekken en de vegen op haar schortje ineens met andere ogen. Voor het echt helemaal zwart word zie ik nog net hoe ze met haar tong langs haar lippen likt, en dan niets meer.

De volgende dag was het een drukte van belang op de Brunsummerheide. Overal krioelde het van de agenten. Twee dagen geleden was er al een vrouw vermist en nu ineens was er die melding van die man wiens vriendin niet was thuisgekomen en die waarschijnlijk ook het bospad genomen had. Vanochtend had een man die zijn hond uitliet haar fiets gevonden. Hij stond met een lekke band waar een paar ouderwetse roestige spijkers instaken, vastgetekend aan een boom. Bij de politieauto stond een jonge man zijn verhaal te doen. Ja, ze had gebeld, maar nee, ze had niets gezegd. Nee, ze wist dat ze van hem dat pad niet mocht nemen. Ja, ze had gedronken. De agent die alles opschreef keek zenuwachtig over zijn schouder. Stan keek hem minachtend aan.

Hij had de man net al in elkaar zien duiken toen er een zwarte kat langsrende en als Stan ergens een hekel aan had, was het aan bijgeloof.

"Weet u," mompelde de man, zo zacht dat Stan bijna dacht dat hij het verkeerd had verstaan. "Ze vertellen dingen hier, over dit bos." Stan slaakte een diepe zucht.

"Ongeveer om de 25 jaar krijgen wij meldingen van gillende en huilende vrouwen in het bos. Altijd maar één of twee nachten. Die worden gevolgd door een paar vermissingen, altijd s'avonds, altijd een nacht dat er geen maan of sterren te zien zijn." Stan keek hem geïrriteerd aan. Wat konden hem die idiote verhaaltjes nou schelen? Hij wilde weten waar Sabine was.

"Kunt u misschien ter zake komen?" Zenuwachtig keek de agent weer om zich heen.

"Ze zeggen dat eens in de 25 jaar een monster uit zijn hol komt en zich voedt met die vrouwen. Daarna heeft het dorp rust voor 25 jaar en daarom stoppen ze het in de doofpot." Stan kon zijn oren niet geloven, en de agent vatte zijn verbaasde blik op als teken dat hij door mocht vertellen. "Er is ook een verhaal over een soort heks van Hans en Grietje, compleet met verschijnend en verdwijnend huis, maar ja, we geloven niet in sprookjes he?"

"Met alle respect, maar ik zou toch graag met iemand anders willen praten." Zichtbaar aangeslagen droop de agent af. Stan nam de omgeving nog eens in zich op. Alles dichtbegroeid. Als Sabine hier ergens zou zijn zou het nog wel even kunnen duren voor ze haar vonden. Maar hij wist zelf ook wel, dat ze gewoon bij hem weg was. Het was alleen een kwestie van tijd. Het ging al zo lang niet goed tussen hen. Om niet als verdachte aangemerkt te worden hield hij zijn mond maar gewoon dicht, maar voor hem stond het vast: Sabine had hem verlaten. Waarom ze dat met die fiets gedaan had, de trut, dat wist hij ook niet, maar vast om hem nog even een hak te zetten. Hij draaide zich om. Hij keek nog even rond tussen de bomen door. Stak zijn neus in de lucht. Snoof de bekende geur op. Vreemd, dat iemand midden in het bos, midden op de dag ging barbecueën. Het rook zo heerlijk, het water liep hem in de mond.....

Tamara Haagmans-2014

www.Tamarahaagmans.nl